

رساله اول پولس رسول به تیموتائوس

مقدمه

تیموتائوس جوانی اهل لستره، یکی از شهرهای آسیای صغیر واقع در ترکیه فعلی بود. تیموتائوس، همکار و همسفر محبوب پولس رسول بود (اعمال ۱:۱۶-۴). رفته رفته، تیموتائوس یکی از نزدیک‌ترین و صمیمی‌ترین شاگردان پولس شد، تا جایی که پولس او را **فرزند حقیقی خود در ایمان** می‌نامید (اول تیموتائوس ۲:۱).

اکثر مفسرین کلام معتقدند که پولس رسول نامه‌های اول و دوم تیموتائوس را پس از اتفاقات ذکر شده در کتاب اعمال نوشته است. بعضی از این مفسران می‌گویند پولس رسول به مدت دو سال در روم در خانه‌اش زندانی بود (اعمال ۱۶:۲۸، ۳۰). پس از آزادی از زندان، به مدت یکی یا دو سال دیگر به سفر و بشارت و تعلیم پرداخت و این نامه‌ها را در طی آن دو سال نوشته است.

از محتوای نامه معلوم است که در زمان نگارش این نامه‌ها پولس پیر شده بود. او می‌دانست که لازم است که پرچم رسالت را به خادمین جوانی همچون تیموتائوس و تیتس بسپارد و نسل جوان را برای خدمت کلیسا پرورش دهد. لذا حتی پیش از نگارش این رساله، پولس رسول، تیموتائوس را به سرپرستی کلیسای افسس منصوب نموده بود (اول تیموتائوس ۳:۱). اولین رساله پولس رسول به تیموتائوس به منظور تشویق و تقویت او به خدمت در کلیسا و تعلیم و راهنمایی او در مورد رهبری مسیحی نوشته شده است. به همین دلیل است که از زمان نگارش این رساله تا امروز، رهبران و شبانان کلیسا از دروس این رساله در امر رهبری جماعت و شبانی کلیسای خود، استفاده‌های شایانی به عمل آورده‌اند. ولی این رساله نه تنها برای رهبران و شبانان، بلکه برای اعضای کلیسا درسهای بسیاری در بر دارد.

به منظور مطالعه بیشتر در زندگی پولس رسول، مقدمه رساله به رومیان را مشاهده کنید.

رئوس مطالب

الف) وظیفه تیموتائوس در افسس (۱:۱-۲۰)

-
- ۱- هشدار در بارهٔ تعالیم غلط (۱:۱-۱۱)
  - ۲- شکرگزاری از خدا (۱:۱۲-۲۰)
- ب) تعالیم و نصایح (۱:۲ - ۲۵:۵)
- ۱- تعلیمات پیرامون کلیسا (۱:۲ - ۱۶:۳)
  - ۲- تعلیم به تیموتائوس (۱:۴-۱۶)
  - ۳- تعلیمات در رابطهٔ گروه‌های خاص در کلیسا (۱:۵-۲۵)
- ج) نصایح پایانی (۱:۶-۲۱)
- ۱- تعلیمات متفرقه (۱:۶-۱۰)
  - ۲- حکم مخصوص پولس به تیموتائوس (۱:۶-۱۱-۲۱)

باب ۱ هشدار در رابطه معلمان کذب (۱:۱-۱۱)

دعاهای معمول خود اضافه می‌کند. رحم، بخشی از فیض خداست. به خاطر فیض و رحم خدا است که ما بخشایش گناهان و آمرزش و نجات را دریافت نموده‌ایم. اگر خدا به ما رحم نکند، نجات نخواهیم یافت و از سلامتی خدا بی‌بهره خواهیم ماند.

۳ پولس حدود ده سال پیش از نگارش این رساله، کلیسای افسس را پایه‌گذاری نموده بود (اعمال ۱:۱۹-۱۰). ولی در همین مدت کوتاه، بعضی معلمان کذب پیدا شده بودند و **تعلیمی دیگر** می‌دادند. هر تعلیمی که با کلام رسولان متفاوت باشد، خطرناک و مضر است. در اینجا پولس رسول، تیموتائوس را به عنوان رهبر کلیسای افسس معین می‌کند و به او اختیار و قدرت می‌دهد که با تعلیم غلط و مضر روبرو شده، معلمین کذب را **امر** کند که **تعلیمی دیگر ندهند**.

۴ این افراد نه تنها تعلیمات اشتباه می‌دادند، بلکه **افسانه‌ها و نسب‌نامه‌های نامتناهی را اصغاء**^۱ می‌نمودند. برای یهودیان، نسب‌نامه و شجره‌نامه اهمیت بسیاری داشت. یهودیان با تکیه بر شجره‌نامه‌های متعدد، خود را به ابراهیم مربوط می‌کردند و بدین وسیله خود را به خانواده خدا مربوط می‌کردند. یهودیان معتقد بودند که به خاطر نسبت داشتن با ابراهیم، نجات خواهند یافت. ولی پولس می‌گوید که اعتماد بر آباء و اجداد و نسب‌نامه، باعث نجات هیچ کس نخواهد شد. نسب‌نامه کسی را به نیکوکاری، دینداری و نجات رهنمون نخواهد شد. **تعمیر الهی** یا کار نیکوی خدا به جهت ما، متکی بر خانواده و اجداد ما نبوده، بلکه توسط ایمان به خدا حاصل می‌شود. از سوی دیگر، تکیه بر نسب‌نامه‌ها و افسانه‌های مختلف، باعث به وجود آمدن انواع **مباحثات** خواهد شد. و این گونه مباحثات هیچگونه منفعتی ببار

۱ پولس رسول پیش از هر عملی، خود را به عنوان **رسول عیسی مسیح** معرفی می‌کند. او اظهار می‌دارد که به **حکم نجات دهنده ما خدا** و وظیفه رسالت را به عهده گرفته است. پولس به میل و اراده خود و بر حسب نقشه و حکمت خود رسالت را دریافت نکرده بود. بلکه خود خدا، او را برگزیده بود تا انجیل مسیح را خدمت کند. پولس انتخاب شده بود تا **غلام عیسی مسیح** گردد (رومیان ۱:۱). او سرباز مسیح بود و از حکم او اطاعت می‌کرد.

هر چند که در عهدجدید، عیسی مسیح نجات دهنده عالم شناخته شده است. ولی در اینجا می‌بینیم که پولس رسول از خدا، به عنوان **نجات دهنده ما** یاد می‌نماید. در واقع هیچ فرقی نمی‌کند که خدای پدر یا عیسی را نجات دهنده خود بدانیم، زیرا که عیسی و پدر یکی هستند (یوحنا ۳۰:۱۰؛ و تفسیر آن و در بخش مقاله عمومی: «عیسی مسیح» را مشاهده کنید).

۲ تیموتائوس، **فرزند حقیقی** پولس در ایمان محسوب می‌گردد. تیموتائوس پیش از ملاقات با پولس، به مسیح ایمان آورده بود (اعمال ۱:۱۶). ولی همانگونه که یک پدر فرزند خود را دوست داشته و از وی سرپرستی و مراقبت و توجه می‌کند، پولس نیز تیموتائوس را مورد توجه روحانی قرار داده او را در ایمان پرورش داده بود (اول قرنتیان ۴:۱۷ را مشاهده کنید). اینک تیموتائوس رشد کرده و به بلوغ روحانی رسیده بود و آماده بود که جای پولس را در امر رهبری کلیسا پُر کند و کار او را ادامه دهد. پولس دعا می‌کند که تیموتائوس **فیض و رحم و سلامتی** خدا را در زندگی خود تجربه کند (رومیان ۷:۱؛ افسسیان ۲:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). در این رساله و در دوم تیموتائوس، پولس کلمه **رحم** را به سلام و

۱- اصغاء به معنی شنیدن و گوش فرا دادن است.

نخواهد آورد.

اصولاً مردم همیشه مشتاق شنیدن چیزهای جدید می‌باشند. ولی ما باید همیشه تعلیمات نو چیزهای جدید را با کلام خدا مقایسه کنیم و تنها زمانی آن تعلیم را بپذیریم که با کلام خدا مطابقت داشته باشد. اگر آن تعلیم جدید، با کلام خدا مطابقت نکند، ما نباید آن را قبول کنیم.

بعضی از افراد به دنبال حقیقت هستند ولی هرگز آن را پیدا نمی‌کنند. علت این است که ایشان حقایق کلام خدا و کتاب مقدس را نمی‌پذیرند. در نتیجه اینگونه افراد، نه تنها خود را از حقیقت محروم می‌کنند، بلکه ممکن است دیگران را نیز از پیروی راستی باز دارند. از این جهت است که پولس رسول با تأکید هرچه تمام‌تر به تیموتائوس می‌گوید که سخنان و تعلیم غلط را از کلیسا دور نماید، و بدین ترتیب، ایمانداران را از لغزش مصون نگاه داشته ایشان را در مسیر رشد روحانی و ایمان به راستی هدایت کند.

۵ اما غایت حکم محبت است. این حکم پولس دال بر دوری از تعلیمات غلط و گوش نکردن به نسب نامه‌ها و غیره، از روی محبت است. هدف پولس از دادن این حکم، تشویق ایمانداران به رشد و ترقی در محبت می‌باشد. زیرا تعلیم صحیح باعث می‌شود که ایمانداران در محبت به یکدیگر ترقی و رشد کنند (غلاطیان ۵:۶). به منظور اینکه محبت خدا دلها و زندگی ما را پُر سازد، سه عامل باید وجود داشته باشد: **دل پاک و ضمیر صالح و ایمان بی‌ریا.** ما باید به عیسی مسیح ایمان داشته باشیم و از پذیرش اعتقادات و تعلیم و آموزه‌های غلط دیگران پرهیز کنیم. زیرا به وسیله ایمان به عیسی مسیح، دل‌های ما پاک خواهد شد (یوحنا ۳:۱۵؛ اعمال ۹:۱۵ را مشاهده کنید). در کنار ایمان بی‌ریا و دل پاک، باید **ضمیر (وجدان) صالح** داشت. به بیانی دیگر، باید سعی کنیم که ضمیر خود را از ناراستی و گناه پاک نگاه داریم

(اعمال ۱۶:۲۴). زیرا در غیر آن صورت، روح القدس نخواهد توانست در دل‌های ما کار کرده، ثمر ببار آورد.

۶ بدون قلبی پاک، وجدانی صالح و ایمانی بی‌ریا، انسان از مسیر راستی **منحرف** خواهد گشت. افرادی که از صفات بالا محروم هستند، به جای پیروی از تعلیم صحیح، به **بیهوده‌گویی** معلمان کذب **توجه** خواهند نمود (اول تیموتائوس ۳:۶-۵ را مشاهده کنید).

۷ اغلب معلمین دروغین، افرادی چرب‌زبان می‌باشند و در فن سخنوری استاد هستند. آنها در پی ریاست و آقایی هستند و **می‌خواهند معلمان شریعت بشوند.** ولی حقیقت این است که ایشان از واقعیتها بی‌اطلاع می‌باشند و نمی‌دانند که چه می‌گویند. در نتیجه، آنها برای کلیسا زیانهای جبران‌ناپذیری به بار خواهند آورد. اینها مانند گرگانی هستند در لباس میشها (متی ۷:۱۵).

۸ در آیه پیش، پولس رسول معلمین دروغین را به خاطر تأکیدشان بر تعلیم شریعت، مورد ملامت قرار داد. ولی در این آیه می‌گوید **لیکن می‌دانیم که شریعت نیکو است.** پولس رسول به تیموتائوس می‌گوید که تعلیمات غلط معلمین کذب، باعث بدی شریعت خدا نمی‌شود. اگر شریعت، به درستی اجرا شود، کمک خواهد کرد که ما زندگی خود را از گناه و شرارت پاک نگاه داریم.

۹-۱۱ شریعت و قوانین مذهبی برای افراد مؤمن و پرهیزکار داده نشده است؛ بلکه هدف شریعت آگاه‌سازی گناهکاران به خطاکاری ایشان می‌باشد.

در اینجا، پولس فهرستی از افراد و اعمال شرارت بار و گناهان مختلف ارائه می‌دهد. در انتهای این فهرست، پولس گناهان دیگری را با این عنوان اضافه می‌کند: **هر عمل دیگری که بر خلاف تعلیم صحیح باشد** (آیه ۱۰). هرچه که بر خلاف تعلیمات صحیح انجیل

باشد، گناه و از شیطان است. ولی **تعلیم صحیح** موافق و بر حسب **انجیل جلال خدای متبارک** یعنی تعلیم عیسی مسیح و رسولان او می‌باشد.

فیض خدا بر پولس (۱۲:۱-۲۰)

۱۲-۱۳ پولس هرگز فراموش نمی‌کند که یک روز خودش کلیسای مسیح را مورد آزار و جفا قرار می‌داد (اعمال ۳:۸؛ ۱:۹-۲؛ ۲۶:۹-۱۱؛ غلاطیان ۱:۱۳). ولی از آنجا که او آن اعمال را از **جهالت در بی‌ایمانی** کرده بود، خدا بر او رحم فرموده، او را مورد فیض خود قرار داده بود. خدا نه تنها گناهان پولس را مورد عفو و بخشش خود قرار داده بود، بلکه او را **امین شمرده**، برای خدمت رسالت **ممتاز فرمود** (آیه ۱۲). خدایی که این چنین تغییری در زندگی پولس به انجام رسانید، قادر است که زندگی هر کسی را دگرگون کند!

ولی به یاد داشته باشیم که خدا به افرادی که دانسته و عمدتاً به او گناه می‌ورزند، ترحم و فیض نشان نمی‌دهد. براساس عهدعتیق، هیچ قربانی، قادر به شستن و پاک کردن گناهان عمدی نمی‌باشد (عبرانیان ۱۰:۲۶-۲۹ را مشاهده کنید). پولس در **جهالت و بی‌ایمانی** خود، به کلیسا آزار می‌رساند (آیه ۱۳)، و از این جهت خدا او را بخشیده، به او وظیفه‌ای خطیر سپرد.^۲

۱۴ از آن روز به بعد، پولس برای همیشه تحت تأثیر فیض **بی‌نهایت** خدا و شگفتی و قدرت محبت عظیم خدا قرار گرفت. او خود را همیشه مدیون محبت مسیح می‌دانست و دائماً به خاطر آن خدا را شکر می‌گفت. به خاطر آن فیض بی‌نهایت عظیم بود که زندگی پولس مملو از **محبتی که در مسیح عیسی است** گردیده بود.

۱۵ در این آیه، پولس رسول انجیل و خیر خوش را در یک جمله خلاصه می‌کند: **مسیح عیسی به دنیا آمد تا گناهکاران را نجات بخشد**

(مرقس ۲:۱۷). همه گناه کرده‌اند (رومیان ۳:۹-۱۰). بنابراین، همه به منجی نیازمند می‌باشند. عیسی آمد تا همه انسانها را از هر قوم و قبیله و نژاد و ملیتی نجات بخشد. هر کس که به او ایمان آورد نجات خواهد یافت (یوحنا ۱۶:۳).

۱۶ پولس نمونه‌ای است از آن کسانی که به خدا ایمان می‌آورند. اگر خدا پولس، آن گناهکار بزرگ (آیه ۱۵) را نجات داده، به او **کمال حلم را ظاهر** ساخت و رحم نمود؛ بدون شک ما را نیز نجات خواهد داد!

پولس رسول خادم امین و وفادار مسیح بود. ولی با وجود این، او خود را بزرگ‌ترین گناهکاران می‌نامد. این عمل پولس، نشانه فروتنی کاذب او نیست. هر چه بیشتر به خدا نزدیک شویم، بیشتر به گناهان خود پی خواهیم بُرد. هر چه مقدس‌تر شویم، خود را بیشتر گناهکار خواهیم دانست. زیرا در نور قدوسیت و پاکی خدا، گناهان و ناپاکیهای ما بیشتر نمایان می‌گردند. هر کس ادعای بی‌گناهی کند، در واقع از خدا دور است.

۱۷ هر زمان که پولس رسول فیض و رحم خدا را به خاطر می‌آورد و در باره آن فکر می‌کند، بی‌اختیار لب به شکرگزاری و حمد و ستایش خدا می‌گشاید. بنابراین پولس، قدرت و محبت و عظمت خدا را ستایش کرده می‌گوید: **پادشاه سرمدی و باقی و نادیده را،**

۲- پولس نمی‌گوید که تمام کسانی که در جهالت و بی‌ایمانی گناه می‌کنند، به خودی خود، آمرزیده خواهند شد. هیچ کس به طور کامل از خیر و شر بی‌اطلاع نیست و همه به نوعی خدا را می‌شناسند و از راههای او مطلع می‌باشند (رومیان ۱:۱۸-۲۱) و تفسیر آن را مشاهده کنید). پولس از گناهان گذشته خود توبه کرد و به عیسی مسیح ایمان آورد. ولی خدا، به افرادی که نادانسته و از روی بی‌ایمانی مرتکب گناهی و تخلفی گردند، رحمت و گذشت بیشتری نشان خواهد داد.

خدای حکیم و حید را اکرام و جلال تا ابد الابد باد، آمین.

۱۸ پولس رسول در اینجا **نبوت‌هایی** را که بر تیموتائوس شده بود، ذکر کرده به تیموتائوس اطمینان می‌دهد که بر حسب آن نبوتها، او اطمینان دارد که تیموتائوس برای خدمت خدا و رهبری کلیسا برگزیده شده است. در این آیه، پولس آن نبوتها را خاطر نشان کرده با استفاده از آنها، تیموتائوس را به **جنگ نیکو** تشویق می‌کند. پولس می‌داند که تیموتائوس جوان، نبردها و مبارزات متعددی در پیش روی خود خواهد داشت. ولی اگر تیموتائوس به یاد داشته باشد که خدا او را به جهت رهبری و خدمت کلیسا برگزیده است، در آن مبارزات خسته و دلسرد نخواهد شد و **در آنها جنگ نیکو** خواهد کرد.

۱۹-۲۰ با به خاطر آوردن آن نبوتها، تیموتائوس نه تنها قادر خواهد بود که **جنگ نیکو** را ادامه دهد، بلکه، خواهد توانست که **ایمان و ضمیر صالح را نگاه** دارد (آیه ۱۹). ایمان و ضمیر (وجدان) صالح، همواره دست در دست یکدیگر دارند. اگر ایمان ما محکم نباشد، در گناه خواهیم افتاد و وجدانمان آلوده و ناپاک خواهد گردید. اگر گناه کنیم و نخواهیم که از گناهان خود توبه نماییم، از طریق ایمان گمراه خواهیم گردید و به سوی تعالیم غلط روی خواهیم آورد و دچار سرگردانی خواهیم شد. بنابراین، ایمان و رفتار ما بایستی با یکدیگر همسو باشند.

پولس رسول در اینجا از دو نفر به نامهای **هیمینائوس و اسکندر** اسم می‌برد که ایمان و ضمیر صالح را نگاه نداشتند و در نتیجه **مؤمنان را شکسته کشتی شدند**. آنها ایمان خود را از دست داده بودند و نسبت به خدا **کفرگویی** می‌کردند. پولس آنها را از کلیسا اخراج کرده بود: **ایشان را به شیطان سپردم تا تأدیب شده، دیگر کفر نگویند** (اول قرنیتان ۵:۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). پولس امیدوار بود که آن دو تأدیب شوند و

دست از کفرگویی برداشته توبه کنند.

ما از این دو نفر هیچ اطلاع دیگری در دست نداریم. در عهدجدید، از دو اسکندر دیگر یاد شده است (اعمال ۹:۱۳-۱۱؛ دوم تیموتائوس ۴:۱۴)، ولی بنا به عقیده اغلب مفسرین کلام، آنها افراد دیگری می‌باشند.

داشتن ضمیر صالح یا وجدان پاک، برای مسیحیان کاملاً ضروری می‌باشد. چرا زندگی روحانی ما یکباره خشک و بی‌حاصل می‌گردد؟ چرا آتش روحانی در ما سرد می‌شود؟ چرا مهر و محبت ما کم می‌گردد؟ علت همیشه یک چیز است: ما در دل خود گناهی مخفی حمل می‌کنیم و حاضر به اعتراف و توبه از آن نمی‌باشیم. ضمیر ما پاکی خود را از دست می‌دهد. اگر به گناهان خود اعتراف نکنیم و از آنها توبه ننماییم، قدرت و میل خدمت و محبت به خدا را از دست خواهیم داد.

باب ۲

تعلیم در باره عبادت (۲:۱-۸)

۱ در این قسمت از نامه، پولس رسول رهنمودهایی در مورد پرستش در کلیسا به تیموتائوس ارائه می‌دهد. پولس پیش از هر چیز، به امر مهم دعا اشاره می‌کند و می‌گوید: **پس از همه چیز اول، سفارش می‌کنم که صلوات و دعاها و مناجات و شکرها را برای جمیع مردم بجا آورند.** در ذهن پولس، هیچ چیز مهم‌تر از دعا کردن و ارتباط زنده داشتن با خدا نمی‌باشد.

همانطور که تعالیم صحیح در زندگی روحانی کلیسا از اهمیت بسزائی برخوردار است، به همانگونه نیز، دعا برای حیات کلیسا و ایمانداران اهمیتی فوق‌العاده دارد. دعا انواع مختلف دارد. اولین نوع دعا، که ساده‌ترین نوع دعا نیز می‌باشد **صلوات** یا ارائه کردن درخواستها به خداست. خدا همیشه حاضر و آماده است در خواستها و نیازهای ما را بشنود. پس از آن، پولس از **دعاها** نام می‌برد. دعا می‌تواند به

است که خدا مایل است که همه افراد بشر به عیسی مسیح ایمان آورند و نجات پیدا کنند.^۳ یهودیان معتقد بودند که فقط آنها نجات خواهند یافت. پولس رسول در اینجا می‌گوید که هدیه نجات خدا، منحصر به افراد طبقه و یا نژاد خاصی نمی‌گردد. خدا می‌خواهد که همه افراد بشر، صرف‌نظر از نژاد، قوم، طبقه و غیره، به مسیح ایمان آورده، نجات یابند. لذا ما باید برای جمیع مردم دعا کنیم تا آنها به **معرفت راستی گرایند**، یعنی اینکه به عیسی مسیح ایمان آورده، نجات پیدا کنند (اول تیموتائوس ۴:۹-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۵-۶ عیسی قادر است که ما را نجات بخشد، زیرا که او **متوسطی** است در میان انسان و خدا. به همین جهت انسانها تنها، به وسیله ایمان به عیسی مسیح، آمرزیده خواهند شد و گناهکاران فقط به وسیله عیسی مسیح با خدا مصالحه خواهند نمود (رومیان ۵:۱).

چگونه مسیح میان ما و خدا میانجیگری خواهد کرد؟ او با مرگ خود بهای گناهان انسانهای گناهکار را پرداخت. او به عوض ما مجازات شد تا بتوانیم با ایمان به او از عذاب و تنبیه گناهان خود نجات یابیم (مرقس ۱۰:۴۵؛ رومیان ۶:۲۳؛ عبرانیان ۹:۱۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عیسی مسیح، خود را **در راه همه فدا داد** و این امر **شهادتی در زمان معین** گردید (غلاطیان ۴:۴-۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عیسی، خود را در راه بشر فدا کرد تا اینکه همه نجات پیدا کنند. ولی متأسفانه، همه انسانها به او ایمان نیاورده‌اند و بسیاری در گناهان خود غرق خواهند ماند و هدیه نجات را از سوی خدا نخواهند پذیرفت.

نجات، را می‌توان به یک مهمانی بزرگ

صورت خصوصی و یا در میان جماعت ایمانداران به حضور خدا عرضه شود. ما باید برای دیگران و مسائل و احتیاجات و سختیهای آنها دعا کنیم. سپس پولس از **مناجات** نام می‌برد. مناجات، دعای شخصی و راز و نیاز با خداست. بالاخره، پولس رسول درباره دعای شکرگزاری یا **شکرها** نام می‌برد. شکرگزاری، مهم‌ترین قسمت زندگی یک ایماندار می‌باشد (رومیان ۸:۱؛ افسسیان ۵:۲۰؛ فیلیپیان ۱:۳؛ ۴:۶؛ اول تسالونیکیان ۵:۱۷-۱۸ را مشاهده کنید). پولس می‌گوید که ما بایستی برای **جمیع مردم** دعا کنیم (لوقا ۶:۲۷-۲۸ را مشاهده کنید).

۲ در آیه پیش، پولس گفت که ما ایمانداران باید برای جمیع مردم دعا کنیم. در میان افرادی که باید برایشان دعا کرد، پولس از **پادشاهان و جمیع صاحبان منصب** نام می‌برد. پولس رسول و پطرس رسول به ما گفته‌اند که باید به حاکمین و اولیای امور، احترام نهاده از آنها اطاعت کنیم (رومیان ۱۳:۱-۵؛ پطرس ۲:۱۳-۱۷). ولی در اینجا پولس می‌گوید باید برای آنها دعا کنیم. ما نه تنها باید برای رهبران خوب دعا کنیم، بلکه باید برای رهبران بد و شریر نیز. ما باید دعا کنیم که رهبران سیاسی و دولت، به خدا متوسل شده، از او درس حکمت، رحمت، عدل و انصاف را یاد بگیرند. تا اینکه ما به **آرامی و استراحت و باکمال دینداری و وقار، عمر خود را بسر ببریم**. دلیل ما برای دعا کردن برای رهبران، این نیست که زندگی آرام و راحتی داشته باشیم، بلکه دلیل اصلی ما برای دعا کردن برای رهبران باید این باشد که **باکمال دینداری و وقار و قدوسیت** زندگی کنیم.

۳-۴ دعا برای جمیع مردم (آیه ۱)، در نزد خدا **نیکو و پسندیده است**. خدا می‌خواهد که **جمیع مردم نجات یابند و به معرفت راستی گرایند**. این سخن بدان معنی نیست که همه نجات خواهند یافت، بلکه منظور پولس این

۳- جهت مطالعه بیشتر در این مورد، مقالات

عمومی: «طریق نجات» و «نجات - جبر یا اختیار» را مشاهده کنید.

تشبیه نمود. همه به مهمانی و ضیافت دعوت شده‌اند، ولی اگر کسی دعوت را نپذیرد و بر سر سفره خدا ننشیند، گرسنه خواهد ماند. همچنین می‌توان نجات را به دارویی قوی تشبیه نمود که قدرت شفای هر مرضی را دارد. ولی اگر شخص بیمار از خوردن آن دارو امتناع ورزد، هرگز شفا نخواهد یافت.

توجه کنید که در آیه ۵، پولس رسول، عیسی مسیح را با عنوان **انسانی که عیسی مسیح باشد**، معرفی می‌کند. عیسی مسیح، در آن واحد هم خدای کامل است و هم انسان کامل (کولسیان ۹:۲). به همین دلیل است که عیسی می‌تواند میان ما انسانها و خدا، وساطت کند.

۷ عیسی آمد که نه تنها یهودیان را، بلکه همه را نجات دهد. به همین دلیل، خدا پولس را **مقرر** فرمود تا به امتهای غیریهودی بشارت دهد (غلاطیان ۷:۲ را مشاهده کنید).

۸ خدا می‌خواهد که ما دعا کنیم. ولی او نمی‌خواهد که ما فقط با لبهایمان دعا کنیم. خدا مایل است که ما **دستهای مقدس** (یعنی دستهایی که از قلب و وجدان پاک و مقدس فرمان می‌گیرند) را به دعا بلند کنیم. اگر در قلبمان گناه و شرارت وجود داشته باشد، خدا دعای ما را مستجاب نخواهد نمود (مزمور ۶:۲۶-۷؛ ۱۸:۶۶؛ مرقس ۶:۷). اگر از برادر خود خشمگین هستیم و یا اینکه نسبت به او گناهی مرتکب شده‌ایم، باید ابتدا نزد او برویم و با وی صلح کنیم. ما باید دیگران را ببخشیم تا اینکه خدا ما را ببخشد. تنها در آن هنگام خدا به دعاها و شکرگزاری ما توجه خواهد کرد (متی ۵:۲۳-۲۴ را مشاهده کنید).

رفتار مناسب برای زنان (۹:۲-۱۵)

۹-۱۰ در زمان پولس رسول، زنان دنیوی و عاطل و باطل، خود را با شکل خاصی **به زلفها و طلا و مروارید** آرایش می‌کردند. این گونه زنان، دائماً در پی خودنمایی و فخر فروشی به

یکدیگر بودند و به همین منظور، لباسهای گرانیقیمت به تن کرده، جواهرات قیمتی به خود آویزان می‌نمودند. در این آیات، پولس رسول این رسم غلط و ظاهرپرستی را محکوم کرده، زنان مسیحی را به **حیا و پرهیز (آیه ۹) و اعمال صالحه (آیه ۱۰)** دعوت می‌کند. او اعلام می‌کند که بهترین لباس زن **اعمال صالحه** اوست (اول پطرس ۳:۳-۴ را مشاهده کنید).

۱۱ پولس تعلیم می‌دهد که زنها باید تحت تسلط شوهران خود باشند. در روابط زناشویی، اطاعت متقابل، اصلی بسیار مهم می‌باشد (افسسیان ۵:۲۲-۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). لازم به یادآوری است که این حکم در روابط کلیسایی نیز حائز اهمیت می‌باشد (اول قرنتیان ۱۴:۳۴-۳۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۲ در این آیه، پولس زنان را به تعلیم‌پذیری و اطاعت از شوهران خود تشویق می‌کند. زنان نباید بر شوهران خود مسلط شوند، برعکس باید از شوهران خود تعلیم گیرند. در کلیسا، زنان نباید رهبری را به دست گیرند و بر مردها تسلط داشته باشند. در این آیه منظور پولس از تعلیم دادن، تسلط و رهبری است. باید توجه داشت که پولس رسول، زنها را از تعلیم دادن در کلیسا منع نمی‌کند. ایشان می‌توانند اطفال و یا زنان را تعلیم دهند (تیتوس ۲:۳-۴).

بسیاری از مسیحیان معتقدند که در آیات ۹-۱۲ پولس به مسائل زمان خود اشاره می‌کرده است و تعالیم این آیات به عصر حاضر مربوط نمی‌گردد. در قرن اول میلادی، زنان در جامعه مردسالاری زندگی می‌کردند و به این سبب، از حقوق اجتماعی برخوردار نبودند. از این جهت است که پولس می‌گوید که زنها اجازه ندارند که بر شوهران خود مسلط شوند، زیرا که این امر مخالف عرف حاکم بر جامعه تلقی می‌شد. بر اساس این طرز نگرش، پولس نظرات حاکم بر جامعه آن روزگار را تکرار نموده است.

مردها سپرده شود.

۱۵ به خاطر گناه حوا، خدا او را تنبیه کرده، به وی فرمود: **آلم و حمل تو را بسیار افزون گردانم؛ با الم فرزندان خواهی زایید** (پیدایش ۳:۱۶). ولی در اینجا پولس به زنان اطمینان می‌دهد که **اگر در ایمان و محبت و قدوسیت و تقوا ثابت بمانند**، خدا آنها را از مصیبت و تنبیه رهایی خواهی داد. و حقیقتاً این سخن پولس کاملاً به اثبات رسیده است. از همان قرن اول میلادی تا کنون، تاریخ کلیسا شاهد زنان بسیاری بوده است که مظهر ایمان، محبت، قدوسیت و تقوا بوده‌اند. پس باشد که زنان، به عوض آنکه خواهان رهبری و برابری با مردها باشند، در پی هدفی به مراتب بلندتر یعنی ثابت ماندن در ایمان و محبت و قدوسیت و تقوا باشند.

باب ۳

استقفا در کلیسا (۳:۱-۷)

۱ پولس رسول در باب ۳، به شرح تشکیلات و چگونگی امر رهبری کلیساهای محلی می‌پردازد. پولس رسول ابتدا به شرح و معرفی بالاترین مقام رهبری در کلیسا یعنی ناظر یا **اسقف**^۴ می‌پردازد. در بخشهای دیگر عهدجدید، رهبران کلیسا با کلماتی نظیر خادم، کشیش، یا شماس معرفی گردیده‌اند (اول تیموتائوس ۴:۶؛ اول پطرس ۵:۲ و تفسیر آن و مقاله عمومی: «نحوه اداره کلیسا» را مشاهده کنید).

خدمت در کلیسا و نظارت بر امور کلیسا مستلزم داشتن دعوت از سوی خداوند می‌باشد. اگر خدا از کسی دعوت به خدمت را به عمل آورده باشد، در آن صورت داشتن اشتیاق به خدمت در کلیسا، امری بسیار نیکو خواهد

۴- در ترجمه‌های دیگر، کلمه اسقف، «سرپرست کلیسا» ترجمه شده است. در زبان اصلی یونانی، کلمه اسقف به معنی ناظر و سرپرست می‌باشد.

ولی گروه دیگری از مسیحیان با این نظریه مخالفند. این دسته از متفکرین معتقدند که تعلیم پولس برای همه زمانها و تمامی فرهنگها مصداق دارد. ایشان می‌گویند که تعلیم پولس در مورد نقش زنان در کلیسا، برای ما نیز معتبر می‌باشد و باید آن را اجرا نمود (اول قرن‌تین ۱۱:۵؛ ۱۴:۳۴-۳۵؛ دوم تیموتائوس ۳:۶-۷ و تفسیر آن و مقاله عمومی: «نقش زنان در کلیسا» را مشاهده کنید).

۱۳ پولس در این آیه، دلیل این گفتار خود را ارائه می‌دهد: **اول آدم ساخته شد و بعد حوا**، پس زنان نباید بر شوهران خود مسلط باشند. خدا، اولین زن، یعنی حوا را از دنده آدم خلق نمود (پیدایش ۲:۲۱-۲۲؛ اول قرن‌تین ۱۱:۸-۹). بنابراین، مرد، **سرزن** است (اول قرن‌تین ۱۱:۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۴ در اینجا پولس رسول یک دلیل دیگر برای تحکیم این گفته خود ارائه می‌دهد. می‌گوید زنان نباید بر شوهران خود مسلط شوند، زیرا که زنها زودتر فریب تعالیم غلط را خورده، سریع‌تر به مارهای خوش خط و خال اعتماد می‌کنند. در باغ عدن، ابلیس به حوا نزدیک شد و او را وسوسه کرد و به لغزش کشاند (پیدایش ۳:۱-۶). هرچند که هردوی ایشان به دام گناه افتادند، ولی اول حوا به دام گناه افتاد و آدم پس از لغزش حوا، گناه کرد.

ولی باید مراقب بود که از این آیه چنین نتیجه نگیریم که زنها گناهکارتر از مردها می‌باشند! زیرا پیش از آفرینش حوا، خدا به آدم دستور داده بود که از میوه درخت ممنوعه نخورد (پیدایش ۲:۱۶-۱۷). آدم به خوبی می‌دانست که خداوند، خوردن میوه آن درخت را ممنوع ساخته است. به همین دلیل نباید گفت که حوا باعث لغزش و گناه آدم شد. آدم، هیچ عذر و بهانه‌ای برای گناه خود نداشت. منظور پولس این است که چون زنها، عموماً زود باورتر هستند، وظیفه تعلیم و رهبری باید به

اینکه افرادی که دارای بیش از یک همسر می‌باشند، اجازهٔ مسیحی شدن ندارند، بلکه او اجازهٔ اسقفی و حتی اجازهٔ **شماس** شدن در کلیسا را ندارند (آیهٔ ۱۲).

در آیات ۲-۳، پولس رسول به خصوصیات دیگری اشاره می‌کند که همگی برای رهبران کلیسا لازم می‌باشند (تیطس ۱: ۶-۹ را مشاهده کنید).

۴-۵ پیش از انتخاب یک اسقف، باید روابط خانوادگی و اعضای خانوادهٔ او را مورد بررسی قرار داد. اگر او قدرت کنترل و تربیت فرزندان خویش را دارا نباشد و از عهدهٔ رهبری خانوادهٔ خود بر نیاید، مُسَلِّماً از عهدهٔ رهبری کلیسای خداوند نیز بر نخواهد آمد (تیطس ۱: ۶). خداوند همیشه قابلیت رهبران را به وسیلهٔ سپردن مسئولیتهای کوچک امتحان می‌کند. اگر کسی از امتحان تربیت و هدایت خانوادهٔ خویش سربلند بیرون آید، خداوند مسئولیت رهبری کلیسایش را به او محول خواهد کرد. اگر در چیزهای کوچک امین باشیم، خدا مسئولیتهای بزرگ به ما خواهد سپرد (متی ۲۵: ۲۱ را مشاهده کنید).

۶ به همین دلیل، خوب نیست که مسئولیت رهبری و نظارت کلیسا را به افراد **جدیدالایمان** محول نمود. هر ایمانداري ابتدا باید درس فروتنی و تواضع و سرسپاری به اولیای امور را فرا گیرد. زیرا فقط در آن صورت قادر خواهد بود که به طرز شایسته و مطابق اصول و معیارهای مسیح، رهبری نماید.

اگر یک ایماندار **جدیدالایمان** را بر مسند کاری بگماریم، او را در معرض خطر افتادن به دام غرور قرار خواهیم داد. افراد مغرور به همان سرنوشتی که در انتظار **ابلیس** می‌باشد، دچار خواهند گردید.^۵

بود. ولی طلبیدن مقام و خدمت در کلیسا به منظور اقناع غرور و جاه‌طلبی شخصی، خوب نیست. غرور بزرگترین و خطرناکترین وسوسه‌ای است که ممکن است دامنگیر خادمین خدا شود. بسیاری افراد به عشق ریاست و اطفای غرور شخصی به سوی مقام رهبری کلیسا جلب می‌شوند. پس بهترین کار این است که اجازه بدهیم خدا خودش شبانان و رهبران را به کار خدمت دعوت کند. باشد که هرگز مشتاق دستیابی به مقامهای کلیدی و مهم کلیسا نباشیم. از سوی دیگر، باشد که هرگز در پی تضعیف و انتقاد از کشیشان و رهبران کلیسا، به منظور ارتقا مقام خود نرویم، زیرا که خدا از این کار به هیچ‌گونه راضی و خشنود نخواهد بود.

۲-۳ با توجه به آنچه گفته شد، باید پرسید: چه شخصی برای مقام کشیشی و یا اسقفی کلیسا مناسب است؟ پیش از هر چیز، آن شخص باید **بی‌ملاحت** باشد؛ یعنی اینکه از تمامی گناهان و خطایا و ناراستیهای زندگی خویش توبه نموده و از خدا طلب بخشش کرده باشد. از این گذشته، یک رهبر روحانی باید زندگی خود را از هر نوع عادت زشت و حرکات و اعمال زنده پاک و خالی نگاه دارد. زیرا در غیر این صورت، مورد انواع حملات و تهمت قرار خواهد گرفت و در نتیجه آن تهمتها به اعتبارش و به حرمت کلیسا لطمه خواهد زد.

نکتهٔ مهم دیگر این است که یک اسقف و رهبر مذهبی باید **صاحب یک زن** باشد، یعنی اینکه او نباید بیش از یک همسر اختیار کند. در زمان نگارش این رساله، تعدد زوجات در میان بسیاری از اقوام مرسوم بود و بسیاری از آنها به مسیح ایمان می‌آوردند. در اینجا پولس می‌گوید این گونه افراد اجازهٔ رهبری در کلیسا را ندارند. توجه کنید که پولس نمی‌گوید که اگر شخصی با وجود داشتن بیش از یک همسر به عیسی مسیح ایمان آورد، باید زنان خود را طلاق دهد، یا

۵- اشعیا ۱۴: ۱۲-۱۵ سرنوشت ابلیس را ترسیم می‌کند. در این بخش از کتاب اشعیا نبی، شیطان یا

مسئولیت نگاهداری و مراقبت از اموال کلیسا و رسیدگی به اوضاع مالی کلیسا به عهده شماسان است. به عبارت دیگر، شماسان با به عهده‌گیری این وظایف، اسقف را در کار سرپرستی کلیسا، تعلیم، موعظه و دعا کردن یاری می‌رسانند (اعمال رسولان ۱:۶-۴ را مشاهده کنید).

همانطور که اسقفان باید دارای شخصیت و نام نیکو باشند، شماسان نیز باید از میان افراد معتبر و خوشنام انتخاب گردند. و از آنجا که مسئولیت نگاه‌داری اموال کلیسا به عهده ایشان سپرده می‌شود، لذا آنها نبایستی **طماع سود قبیح** باشند.

۹ هرچند شماسان معمولاً وظیفه تعلیم و موعظه کردن را بر عهده ندارند^۶، ولی با این همه ایشان باید **دارندگان سر ایمان^۷ در ضمیر پاک** باشند. شماسان باید دارای ضمیر (وجدان) پاک باشند و در زندگی و قلب آنها نباید هیچ گناه اعتراف نکرده و توبه نکرده‌ای وجود داشته باشد (اول تیموتائوس ۱:۱۹ را مشاهده کنید).

۱۰ برخی افراد گمان می‌کنند که کار شماسان از اهمیت چندانی برخوردار نمی‌باشد

ابلیس با لقب «زهره، دختر صبح» معرفی شده است. شیطان می‌خواست بر همه چیز و همه کس سلطنت کرده، از خدا بالاتر قرار گیرد. ولی خدا او را «په هاویه (جهنم) به اسفلهای حفره» محکوم نمود.

۶- «راغب بسودن به تعلیم» که در آیه ۲ از خصوصیات اسقف به شمار می‌رود، در اینجا ذکر نشده است. ولی با این همه، بسیاری از شماسان از عطای تعلیم برخوردار می‌باشند و معلمین و واعظان بسیار توانایی هستند. بسیاری از شماسان به تدریج کار شبانی و نظارت و اسقفی کلیسا را به عهده می‌گیرند.

۷- در عوض عبارت «سر ایمان»، برخی ترجمه‌ها از عبارت «حقایق مکشوف ایمان» استفاده کرده‌اند که معنای هر دو یکی است. در نظر افراد بی‌ایمان، درک حقایق مکشوف ایمان آنقدر مشکل است که آن حقایق مانند «سر» جلوه خواهند کرد.

۷ یک شبان یا یک اسقف باید در نزد افراد خارج از کلیسا نیز دارای نامی نیکو باشد. افراد غیرمسیحی، معمولاً اعمال و حرکات ما را زیر نظر دارند و اگر در ما عیبی مشاهده نمایند، ما را مورد انواع تهمتها قرار خواهند داد. کار اصلی شیطان تهمت زدن به برادران است. به همین دلیل است که کتاب مقدس او را به عنوان **مدعی برادران** (مکاشفه ۱۰:۱۲) خطاب می‌کند. هرگاه شیطان نقطه ضعفی از یکی از مسیحیان، خصوصاً رهبران کلیسا پیدا کند، فوراً آن را به منظور بدنام ساختن کلیسا و آن رهبر مسیحی، به معرض نمایش عموم قرار خواهد داد. و

اینگونه است که شخص **در رسوایی و دام ابلیس گرفتار** می‌گردد. متأسفانه، این تهمتها و شایعه‌سازی و پراکندن بذر افترا و دروغ به محیط خارج از کلیسا و بی‌ایمانان منحصر نمی‌شود، بلکه شیطان در کلیسا در میان جماعت ایمانداران نیز رخنه کرده، عادت زشت و مسموم غیبت کردن، تهمت زدن و شایعه پراکنی را رواج می‌دهد. این یکی از مهم‌ترین و مؤثرترین وسایل شیطان است. اگر ایمانداران به رهبران خود تهمت و افترا بزنند و علیه ایشان شایعه‌سازی کنند و کلمات مخرب به زبان بیاورند، آنگاه ابلیس در کار خود که همانا تخریب کلیسا و بدنام کردن و سلب اعتبار رهبران باشد، پیروز گردیده است و مأموریت خود را به انجام رسانده است. پس به این دلیل است که رهبران کلیسا باید **بی‌ملاحت** باشند (آیه ۲). نکته مهم این است که ما باید تا حد امکان در پی آن باشیم که به وسیله پاک نگاه داشتن خود، فرصت هرگونه ضربه زدن به کلیسا را از شیطان سلب کنیم.

رهبران دیگر کلیسا (۳:۸-۱۶)

۸ **شماسان** دسته دوم رهبران کلیسا را تشکیل می‌دهند. وظیفه اصلی شماسان، کمک‌رسانی به افراد نیازمند می‌باشد. همچنین

آنها دارای مقامی لایق احترام در پیشگاه خلق خدا خواهند بود و نیز به هنگام رهبری جماعت ایمانداران، قادر خواهند بود که **جلادت** (شجاعت) **کامل در ایمانی که به مسیح عیسی است** را ظاهر ساخته، بدین وسیله برای خداوند شاهدانی امین و وفادار باشند.

۱۴-۱۵ لازم است که رهبری کلیسا به نحوه احسن انجام گیرد و از این جهت است که کار سرپرستی کلیسا باید به عهده افرادی محول گردد که از هر نظر شایسته بوده، در میان مردم خوشنام باشند. دلیل این امر این است که کلیسا خانهٔ بتهای مُرده و بی جان نمی باشد بلکه کلیسای مسیح **کلیسا خدای حی** است (آیه ۱۵). از این گذشته، کلیسا **خانهٔ خدا** است و خدا در آن ساکن می باشد (افسیسیان ۲: ۱۹-۲۲).

وانگهی کلیسا **ستون و بنیاد راستی است**. کلیسا به حقیقت عیسی مسیح موعظه می کند و به راستی شهادت می دهد. از این سبب است که همچون ستونی قائم برای پخش حقیقت و شهادت راستی، و به جهت عدالت و رحمت، معین گردیده است. همچنین کلیسا، بنیاد راستی است؛ یعنی اینکه کلیسا نه تنها موظف است که حقیقت و راستی را انتشار دهد بلکه کلیسا رسالت دفاع از راستی را نیز عهده دار می باشد.

۱۶ در این آیه، پولس رسول به سرآئیدن شعر یا مزموری در وصف عیسی مسیح و خدای پدر و روح القدس می پردازد. منظور از **سر دینداری عظیم**، همان عیسی مسیح می باشد. عیسی مسیح، راز و سرّی است که از اذهان مردم عادی مخفی است ولی خدای مهربان راز عیسی مسیح را به برگزیدگان خود ظاهر فرموده است (کولسیان ۱: ۲۶-۲۷).

خدا در جسم ظاهر شد (یوحنا ۱: ۱۴) را مشاهده کنید). او **در روح تصدیق کرده شد**، یعنی اینکه به وسیلهٔ شهادت روح القدس، و به وسیلهٔ رستاخیز او از مردگان ثابت شد که او (عیسی مسیح) فرزند راستین و یگانهٔ خداست

و هر کسی می تواند وظیفهٔ خطیر شماسی را به عهده گیرد. ولی این طرز فکر کاملاً غلط است. کار یک شماس حائز اهمیت بسیار می باشد. و از این جهت است که پیش از آنکه کسی به مقام شماسی تعیین شود، باید از هر نظر مورد امتحان و آزمایش قرار گیرد و پس از تأیید صلاحیتش، به کار گماشته شود. در امر آزمایش شماسان باید اعضای کلیسا نظارت کامل داشته باشند (اعمال ۳: ۶). در نتیجه، شماسان به وسیلهٔ اعضای کلیسا انتخاب می گردند و حال آنکه مسئولیت شبانی کلیساها توسط ناظرین به عهدهٔ افرادی که از سوی ایشان انتخاب شده باشند محول می گردد (اعمال ۱۴: ۲۳ و تیطس ۱: ۵ را مشاهده کنید).

۱۱ در اینجا منظور پولس از **زنان**، همسران شماسان می باشد. ولی در عین حال این آیه برای هر زنی که برای خدمت شماسی در کلیسا خوانده شده است نیز صادق می باشد زیرا متن اصلی یونانی را می توان به هر دو گونه ترجمه و تفسیر نمود. در هر صورت، زنان مسیحی باید همانند مردان ایماندار **باوقار** باشند. بطور اخص، همسران کشیشیان و شماسان و اسقفان باید نمونه باشند و در آنها اثری از **غیبت گوئی** یافت نشود، بلکه **هوشیار و در هر امری امین** محسوب شوند. زیرا در غیر آن صورت، ایشان باعث بدنام شدن کلیسا و همسران خویش خواهند شد.

۱۲ آیات ۲، ۴-۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

۱۳ همانطور که منصب اسقفی **کاری نیکو** محسوب می گردد (آیه ۱)، به همان گونه منصب شماسی نیز **نیکو** به شمار می آید. شماسانی که با وفاداری کار کنند **درجهٔ خوب برای خود تحصیل می کنند**. این درجهٔ خوب و پاداش خوب همان پاداش ملکوت خدا و تاج جلالی است که خدا به خادمین امین خود عطا می فرماید (اول پطرس ۵: ۱-۴). از این گذشته،

گردیده‌اند. عیسی مسیح، خود نیز از بروز چنین وقایعی و آمدن این معلمین کذب خبر داده است (مرقس ۱۳:۲۲). عهدجدید مملو از هشدارهای مختلف در رابطه با خطر انبیا و معلمین دروغین می‌باشد (اعمال ۲۰:۲۹-۳۱؛ اول یوحنا ۴:۱-۳).

۲ ارواح مضل (آیه ۱)، از طریق افرادی که فریب شیطان را خورده‌اند به کلیسا نفوذ می‌کنند. پولس رسول در اینجا آن افراد را به عنوان افراد **ریاکار و دروغگو** معرفی می‌کند. این گونه افراد، از نعمت وجدانی پاک و آگاه بی‌بهره می‌باشند. زیرا ایشان به وسیلهٔ باورهای دروغ **ضمایر خود را داغ کرده‌اند**. زمانی که آهن داغ به پوست تن انسان نزدیک شود، ابتدا شخص درد شدیدی احساس خواهد کرد ولی پس از اندک مدتی، عصب پوست در اثر حرارت آهن سرخ نابود گردیده، شخص دیگر درد سوختن را احساس نخواهد نمود و در نهایت کار، تماس آن آهن داغ با پوست، هیچ ناراحتی ایجاد نخواهد نمود. وجدان ما نیز به یک معنی مثل پوست بدن ما می‌باشد. در ابتدای کار، وجدان ما قادر به تشخیص و احساس هر گناهی است؛ ولی اگر گناهی در مارخنه کرده باشد، به تدریج با آن گناه انس گرفته، وجودش را احساس نخواهیم نمود. رفته رفته، وجدان ما از حس کردن گناه ناتوان خواهد شد. پولس رسول می‌گوید که این معلمین کذب با دروغگویی و ریا، وجدان خود را داغ کرده‌اند. زمانی که وجدان قدرت تشخیص و حساسیت خود را در برابر گناه از دست دهد، شخص هر روز بیش از روز پیش در گناه و دروغ غرق خواهد گردید.

۳ معلمین دروغین تعلیم می‌دهند که به منظور مقبول افتادن در درگاه خدا، شخص باید از ازدواج کردن و نیز از خوردن برخی خوراکیها اجتناب نماید. ولی این تعلیم کاملاً غلط است. زیرا اولاً، انسانها فقط به وسیلهٔ ایمان به عیسی مسیح نزد خدای پدر مقبول خواهند گردید.

(رومان ۱:۴). او به **فرشتگان مشهودگردید**. خدا به وسیلهٔ عیسی مسیح، حکمت و سر خود را به فرشتگان آسمانی مکشوف گردانیده است (افسیسیان ۳:۱۰).

ولی عیسی مسیح نه تنها در میان فرشتگان و در جایهای آسمانی مکشوف و مشهودگردیده است، بلکه او به **امتها موعظه کرده** می‌شود. یعنی نام این عیسی، که نجاری یهودی بیش نبود و مانند یک تبهکار به صلیب کشیده شده بود، اینک به تمام جهانیان اعلام می‌شود. مردان و زنان عالم از هر قوم و قبیله‌ای به او ایمان می‌آورند. او نجات دهندهٔ مردم این جهان است! و در نهایت امر، زمانی که کار مسیح بر روی این کره خاکی به اتمام رسید، **به جلال بالا پرده شد**. و اینک او بر دست راست خدای پدر نشسته است (افسیسیان ۱:۲۰-۲۱).

باب ۴

در بارهٔ معلمان کذب (۴:۱-۵)

۱ همهٔ تعالیم بد و مضر از سوی شیطان و **دیوهای** تحت امر او جاری می‌شود. ابلیس **دروغگو و پدر دروغگویان است** (یوحنا ۸:۴۴). مهم‌ترین خطر تعالیم دروغ این است که باعث گمراهی ایمانداران می‌گردد. در اینجا پولس رسول، فرشتگان سقوط کرده به همراه شیطان را **ارواح مضل** می‌نامد. زیرا تعالیم آنها ظاهری نیک و خدایی دارد، ولی ارواح شریر در باطن خود چیزی جز سیاهی و ضلالت و گمراهی به همراه نخواهند آورد (دوم تیموتاؤوس ۱۷-۱۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

منظور پولس رسول از **زمان آخر**، ایام پس از مرگ خود می‌باشد. از زمان رحلت رسولان تا به امروز، کلیسای مسیح همواره با معلمین دروغین و تعالیم مضر دست و پنجه نرم کرده است. از آغاز کلیسا تا امروز، همیشه معلمین و واعظین دروغین به کلیسا رخنه کرده، با گفتار و اعمال خود باعث لطمه زدن به کلیسای مسیح

«خادم» خطاب می‌کند. باید به خاطر داشت که شماسان، کشیشان و اسقفان خادمین خدا و خدمتگزاران کلیسا و ایمانداران می‌باشند. عیسی مسیح فرمود، شرط لازم جهت رهبری روحانی، آماده بودن جهت خدمت به دیگران می‌باشد (مرقس ۱۰: ۴۳-۴۵). هر رهبر راستین مسیحی، در حقیقت خدمتگزار اعضای کلیسای خود است.

۷-۸ در آیه ۷، پولس از تعالیم غلط معلمین دروغگو با لقب **افسانه‌های حرام عجوزها** (پیرزنان) یاد می‌کند (اول تیموتائوس ۳: ۱-۴ را مشاهده کنید). زیرا این تعالیم غلط و گمراه کننده، همانند آن داستانهای عجیب و غریبی است که زنان ساده و بی‌ایمان، گوش کرده، آن داستانهای توأم با خرافه را باور می‌کنند. تیموتائوس موظف است که آن تعالیم غلط و دروغ را افشا کرده، ردّ نماید.

برعکس، پولس رسول تیموتائوس را تشویق می‌کند که از **کلام ایمان و تعلیم خوب** (آیه ۶) پیروی کند. او نه تنها باید آن تعالیم صحیح را به دیگران آموزش دهد، بلکه موظف است که خود نیز از آن تعالیم پیروی نماید. یک رهبر مذهبی، باید در راه **دینداری** تمرین کرده **ریاضت بکشد** (آیه ۷). همه افراد مسیحی باید در مسیر دینداری و زندگی شایسته مسیحی، تمرین و مراقبت نمایند. دلیل لزوم تمرین و مراقبت و انضباط روحانی این است که مسیحیت و پیروی از مسیح امری ساده و آسان نمی‌باشد. بعضی اوقات زندگی مسیحی ما

۸- در اینجا لازم به تذکر است که بعضی از ایمانداران، از سوی خدا به داشتن زندگی مجرد دعوت می‌گردند. این گونه افراد با تجرد خویش، قادر خواهند بود که خدا را بهتر خدمت کرده، جلال دهند (متی ۱۹: ۲۱؛ اول قرنتیان ۷: ۷-۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ۹- علت دیگر دعای پیش از غذا، همان شکرگزاری به خاطر نعمات خداوند است (آیه ۴).

ثانیاً، ازدواج و خوراکیهای مختلف، هدیه خداست به ما. پس وظیفه ما این است که از نعمات و هدایای خدا با کمال شکرگزاری و خوشی استفاده کرده، خدای پدر را به واسطه محبتش نسبت به ما سپاس گو باشیم. خدای مهربان، این نعمات را به جهت استفاده همه انسانها آفریده است، پس ما فرزندان او یعنی ما **مؤمنین و عارفین حق**، باید بدون احساس گناه از همه نعمتهای خدا بهره‌مند شده، با شکرگزاری از آنها استفاده کنیم.^۸

۴ ولی ما باید به خاطر داشته باشیم که خدای مهربان همه چیز را خلق نموده است و به همین دلیل باید از نعمات و هدایای خدا با شکرگزاری استفاده نماییم. هر چیزی که در این جهان وجود دارد به وسیله خدا آفریده شده است و خوب و نیکو می‌باشد (مرقس ۷: ۱۸-۱۹؛ رومیان ۱۴: ۱۴ را مشاهده کنید).

۵ ما مسیحیان باید هر کاری را با شکرگزاری و دعا و با خواندن کلام خدا و دعا، انجام دهیم. کلام خدا ما را از هر ناراستی پاک می‌کند (یوحنا ۳: ۱۵). ما مسیحیان باید هر عمل خود را به وسیله دعا و کلام خدا **تقدیس** نماییم. به همین علت، مسیحیان پیش از صرف غذا، سفره را تقدیس می‌کنند.^۹ بنا به عقیده برخی از مفسرین کلام، در زمان پولس رسول بعضی از مسیحیان پیش از صرف غذا، کلام خدا را قرائت می‌کردند.

نصیحت به تیموتائوس (۴: ۶-۱۶)

۶ پولس به تیموتائوس اعلام می‌دارد که اگر وی این نکات را مرتباً به اعضای کلیسای خود تعلیم دهد، آنگاه **خادم نیکوی مسیح عیسی** خواهد بود. ردّ کردن تعالیم انحرافی و غلط به تنهایی کافی نیست. بلکه خادم مسیحی باید تعالیم صحیح را نیز با دقت و هوشیاری و امانت، آموزش دهد.

در این آیه پولس، تیموتائوس را با لقب

این طریق باعث شود که کلیسا جوانی او را نادیده گرفته، او را مورد احترام قرار دهد.

به این پنج خصیصه یک جوان توجه کنید. تیموتائوس باید در **کلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت** نمونه باشد. شرط رهبری کلیسا، داشتن این خصایص اخلاقی و روحانی می‌باشد. رهبری جماعت کلیسا باید به این گونه اشخاص سپرده شود. پس اگر کسی خواهان احراز مقام شبنانی کلیسا است، ابتدا خود را در این زمینه‌ها امتحان کند.

پولس رسول نه تنها با این نامه تیموتائوس را مورد تعلیم و نصیحت قرار می‌دهد، بلکه او را نیز تشویق کرده می‌گوید: **هیچ کس جوانی تو را حقیر نشمارد.** تیموتائوس جوانی ترسو و ضعیف بود و پولس از این حقیقت که تیموتائوس جوان نیازمند تشویق مداوم است، به خوبی آگاه بود (اول قرنتیان ۱۰:۱۶-۱۱ را مشاهده کنید).

۱۳ در این آیه، پولس رسول به شرح سه وظیفه مهم یک شبان و ناظر کلیسا می‌پردازد. این وظایف شامل **قرائت کلام خدا** که در زمان پولس رسول، تنها به عهدعتیق منحصر می‌گردید (زیرا که عهدجدید هنوز به طور کامل نوشته نشده بود). دومین وظیفه مهم یک شبان **نصیحت** یا موعظه کردن است. شبانان باید از آیات کتاب مقدس و بر مبنای تعالیم کلام خدا، به موعظه و نصیحت و راهنمایی فرزندان خدا در کلیسا مشغول باشد. سومین وظیفه تیموتائوس عبارت است از **تعلیم** دادن حقایق مسیحیت به کلیسای مسیح است. در قرن اول میلادی، یهودیان هر شنبه در کنایس خود تجمع می‌نمودند و از کتاب مقدس (عهدعتیق) «قرائت» کرده، به «نصیحت» و موعظه کلام گوش فرا می‌دادند. پس دو خصیصه یک رهبر مذهبی مسیحی فرق چندانی با یک معلم دینی یهودی نداشت. ولی سومین وظیفه یک شبان که «تعلیم» دادن کتاب مقدس باشد، امری نو بود

مانند مبارزه در میدان جنگ و یا مانند دویدن در میدان مسابقه است (اول قرنتیان ۹:۲۴-۲۷؛ دوم تیموتائوس ۷:۴ را مشاهده کنید). اگر تمرین و ریاضت بدنی جهت سلامتی و آمادگی جسمانی لازم و مفید است، پس چقدر بیشتر انجام انواع ریاضتها و تمرینات روحانی به منظور آمادگی در میدان مسابقه روحانی و میدان جنگ و مبارزه روحانی لازم خواهد بود! **۹-۱۰** پولس رسول در این آیات به **زحمت و بی‌احترامی** که به خاطر مسیح متحمل می‌شویم اشاره می‌کند. او به تیموتائوس خاطر نشان می‌کند که مسیحیان باید به عوض بنا نهادن امید خود بر پایه افسانه‌های عجوزه‌ها (آیه ۷)، ایمان و امید خود را بر **خدای زنده که جمیع مردمان علی‌الخصوص مؤمنین را نجات دهنده است** قرار دهند.

در اینجا بار دیگر، پولس رسول از خدا با عنوان «نجات دهنده» یاد می‌کند (اول تیموتائوس ۱:۱؛ ۲:۳ را مشاهده کنید). ولی در این آیه معنی کلمه نجات دهنده متفاوت می‌باشد. در این آیه مقصود پولس از کلمه «نجات دهنده»، این است که خدا همه انسانها را مورد محافظت و مراقبت خود قرار می‌دهد (متی ۵:۴۵؛ ۶:۲۶). ولی تا جایی که به ایمانداران مربوط می‌شود، خدا نه تنها روان و روح ما را نجات بخشیده است بلکه او از جان و بدن ما نیز محافظت و مراقبت خواهد نمود.

۱۱-۱۲ در همه جهان، افراد مسن خود را موظف به اطاعت از جوانان نمی‌دانند و چه بسا که ایشان را با نظر تحقیر بنگرند. در بسیاری موارد، افراد سالخورده، حاضر به احترام گذاشتن و اطاعت نمودن از رهبران جوان نیستند. ولی پولس در اینجا تأکید می‌کند که این چنین رفتاری شایسته افراد مسیحی نمی‌باشد. ولی در عین حال، تیموتائوس موظف است که با رفتار خوب و **کلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت** خود، برای ایشان نمونه‌ای قابل احترام باشد و از

و فقط در کلیسا رسم پیدا کرد (آیه ۱۵ را مشاهده کنید).

۱۴ تیموتائوس دارای **کرامت** یا عطای روحانی مهم موعظه کردن بود. هر چند که عطایای روحانی، از سوی خدا به طور آزادانه به هر کسی که خدا مایل باشد داده می‌شود، ولی اینک تیموتائوس موظف بود که از آن کرامت الهی به نحو احسن در پیشبرد ملکوت خدا استفاده کند (دوم تیموتائوس ۱:۶). اگر از عطایایی که خدا به ما هدیه کرده است به نحو شایسته و کامل استفاده نکنیم، میوه نخواهیم آورد (متی ۱۴:۲۵-۱۸ را مشاهده کنید).

در زمان انتخاب تیموتائوس به جهت خدمت شبانی، کشیشان دیگر برای او نبوت کرده بودند (اول تیموتائوس ۱:۱۸). در آن زمان، آن کشیشان بر او دست گذاشته بودند و او را برای خدمت خدا مأمور کرده بودند (اعمال ۶:۶؛ ۱۳:۱-۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵-۱۶ اینک پولس به تیموتائوس می‌گوید که او موظف است که آن عطیه روحانی را در خود پرورش داده، از آن مراقبت به عمل بیاورد. اینک تیموتائوس موظف است که در حفظ کردن و پرورش دادن آن عطیه روحانی، **راسخ** باشد و **در این امور قائم باشد** (دوم پطرس ۱:۱۰). او باید خود را به طور کامل به قرائت کلام خدا، نصیحت و موعظه کلام و تعلیم آن تقدیم کرده، زندگی خود را وقف این امر نماید (آیه ۱۳). او همچنین باید کمال سعی را در جهت «دینداری» (آیه ۷) به خرج دهد. هر چند که او یک شبان و رهبر دینی است، ولی فردی کامل نیست و به همین دلیل در مسیر تکامل قدم بر می‌دارد و به همین دلیل دیگران باید بتوانند **توقی** او را مشاهده کنند (آیه ۱۵). پس تیموتائوس نه تنها باید در امر تعلیم و موعظه کلام دقت به خرج دهد بلکه لازم است که در نحوه زندگی و رفتار خویش نیز مراقبت لازم را به عمل آورد تا اینکه شنوندگان خود را تحت

تأثیر انجیل قرار دهد.

پولس به تیموتائوس می‌گوید: **خوبستن و تعلیم را احتیاط کن** (اول تسالونیکیان ۵:۶؛ اول پطرس ۵:۸ را مشاهده کنید). نصیحت دیگر پولس به شاگرد جوان خویش این است: **در این امور قائم باش** (اول قرنتیان ۵:۱۵؛ ۱۳:۱۶؛ غلاطیان ۹:۶؛ دوم تسالونیکیان ۵:۲۱ را مشاهده کنید). اگر تیموتائوس به این نصایح پولس گوش فرا دهد، نه تنها باعث نجات دیگران خواهد گردید بلکه **نجات خود را به ترس و لرز به عمل** خواهد آورد (فیلیپیان ۲:۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). حتی خود پولس نیز همیشه مراقب اعمال و رفتار و گفتار خود بود. به همین جهت است که او در رساله اول خود به قرنتیان چنین می‌نویسد: **مبادا چون دیگران را وعظ نمودم، خود محروم شوم** (اول قرنتیان ۹:۲۷).

باب ۵ نصیحت و راهنمایی در خصوص بیوه‌ها، غلامان و کشیشان (۱:۵-۲۵)

۱-۲ در این باب، پولس رسول پیرامون گروه‌های مختلف موجود در کلیسا راهنمایی‌های لازم را ارائه می‌دهد.

یکی از مسئولیتهای شماسان و کشیشان و ناظرین کلیسا این است که گناهان افراد را به ایشان یادآوری نمایند و در موقع مناسب و به طریق شایسته و لازم ایشان را **توبیخ** نمایند. ولی باید مراقب بود که عمل توبیخ کردن در روحیه محبت و ملاحظت و برای بنای اشخاص صورت گیرد. در مورد افراد مسن و سالخورده، رعایت این امر بسیار مهم و ضروری می‌باشد. در موقع نصیحت کردن و یا توبیخ افراد بزرگتر، باید با ایشان همان رفتاری را داشت که با پدر و مادر خویش داریم.

از سوی دیگر، تیموتائوس وظیفه دارد که

افراد جوان‌تر را همانند برادران و خواهران خود مورد نصیحت و تشویق و توبیخ قرار دهد. ولی در هنگام برخورد با زنان جوان، رفتار او بایستی با **کمال عفت** همراه باشد. از این جهت برای یک شبان جوان، بهتر است که وظیفه نصیحت و تشویق و توبیخ زنان جوان را به زنان باتجربه محول کند. زیرا که با این عمل، شبان جوان خود را از وسوسه‌های مختلف دور نگاه خواهد داشت (تیطس ۲: ۳-۵).

۳ غمخواری و کمک کردن به بیوه‌زنان یکی از وظایف مهم مسیحیان به شمار می‌رود (یعقوب ۱: ۲۷ را مشاهده کنید). از آنجا که پس از مرگ شوهران خود، بسیاری از بیوه‌زنان راهی برای امرار معاش نداشتند، ایشان در فقر و سختی شدیدی بسر می‌بردند. اگر بیوه‌ای بی‌کس و بی‌سرپرست باشد، وظیفه تأمین مایحتاج زندگانی او بر دوش کلیسا قرار خواهد گرفت. پس زمانی که پولس می‌گوید: **بیوه‌زنان را... محترم دار**، منظورش اینست که کلیسای تحت سرپرستی تیموتائوس نباید از احتیاجات مادی ایشان غافل باشد. ولی در عین حال کلیسا فقط وظیفه دارد که از بیوه‌زنانی که **فی الحقیقت بیوه باشند** مراقبت کند.^{۱۰}

۴ اگر بیوه‌ای دارای فرزند و یا نوه‌ای باشد، وظیفه نگاهداری از او بر دوش وی خواهد بود. بر طبق حکم خدا، وظیفه سرپرستی و مراقبت از والدین سالخورده بر عهده فرزندان و نوادگان محول شده است (خروج ۱۲: ۲۵؛ افسسیان ۲: ۶). احترام و محبت واقعی نسبت به پدر و مادر خود، زمانی مشخص می‌شود که در هنگام احتیاج ایشان، از آنها مراقبت کرده در جهت رفع نیازهای والدین خود کوشش نماییم.

۵ اولین شرط به جهت دریافت کمک از کلیسا این است که بیوه‌زنان باید **فی الحقیقت بیوه و بی‌کس** باشند.^{۱۱} دومین شرط این است که او با امید به خدا و با وقف نمودن خود به خدمت و نیایش خداوند، شایستگی دریافت

کمک از کلیسا را کسب کرده باشد. ۶ بعضی از بیوه‌زنان، دارای زندگی پاک و مطابق با کلام خدا نمی‌باشند. بعضی از آنها به عیاشی و حتی هرزگی مشغول می‌شوند. این بیوه‌ها نباید از کلیسا کمک طلب نمایند. و از آنجا که ایشان از زندگی مسیحی برخوردار نمی‌باشند، کلیسا در قبال ایشان مسئولیتی به عهده ندارد. پولس می‌گوید هرچند که اینها در ظاهر زنده به نظر می‌رسند، ولی **در حال حیات مرده هستند**.

۷ پولس رسول این قوانین و مقررات را به تیموتائوس می‌نویسد، تا که کلیسا و رهبران آن **بی‌ملاحت باشند**، تا کسی نتواند بر آنان خرده گیرد.

۸ اگر یک فرد مسیحی از خویشان و اهل خانواده خود نگاه‌داری و مراقبت نکند، **منکر ایمان و پست‌تر از بی‌ایمان است**. زیرا حتی افراد خدانشناس و بی‌ایمان نیز از خانواده خود مراقبت و مواظبت می‌کنند.

۹-۱۰ در زمان پولس رسول، نام بیوه‌زنانی که شایسته دریافت کمک از کلیسا بودند **ثبت** می‌گردید. فقط نام آن دسته از بیوه‌زنان در دفتر کلیسا ثبت می‌شد که دارای سه شرط زیر بودند. اول آنکه سن او باید بالای شصت سال باشد. دومین شرط این است که او **یک شوهر کرده باشد**، یعنی اینکه او در زمان جوانی خود زنی عیاش و هوس‌باز نبوده باشد. و بالاخره سومین شرط این است که او **در اعمال صالح نیک‌نام باشد**. به بیوه‌زنی که حائز این شرایط باشد، در کلیسا مسئولیت و کاری مشخص واگذار خواهد شد. مثلاً ممکن است در مقابل دریافت کمک از

۱۰- در عوض عبارت «فی الحقیقت بیوه باشند» در برخی از ترجمه‌ها عبارت «واقعاً محتاج باشند» استفاده گردیده است که معنی حقیقی هر دو عبارت یکی است. همین مطلب را در آیات ۵ و ۱۶ مشاهده می‌نماییم.

۱۱- پانویس آیه ۳ را مشاهده کنید.

در ثبت نام بیوه‌ها کمال دقت را به خرج بدهد. او نمی‌خواهد که زن جوانی به کلیسا تعهد بدهد و پس از چندی قول و وعده خود را شکسته مرتکب گناه گردد.

۱۶ به همانگونه که فرزندان وظیفه دارند که از مادر بیوه خود نگاهداری و مراقبت نمایند، به همین شکل نیز ایمانداران موظف هستند که از بیوه‌زنان فامیل خود (مثل مادر زن، مادر شوهر، خواهر، خواهر شوهر و دختر بیوه شده خود به نحو احسن مراقبت به عمل بیاورند). پولس می‌گوید اگر ایمانداران خود سعی کنند که از افراد نیازمند خانواده خود مراقبت کرده، ایشان را کمک کنند، بار اضافه‌ای به کلیسا نهدند نخواهد شد. بدین ترتیب، کلیسا خواهد توانست به طرز شایسته‌تری به افراد واقعاً نیازمند و تنها کمک رساند.^{۱۴}

۱۷ تیموتائوس همچنین مسئولیت نظارت و پرداخت حقوق و مواجب کشیشان را بر عهده دارد. شماسان، کشیشان، و ناظران و شبانان همگی جزو خادمین کلیسا به شمار می‌آیند (اعمال ۱۷:۲۵، ۲۸؛ تیطس ۱:۵-۹؛ اول پطرس ۵:۱-۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). آن کشیشانی^{۱۵} که نیکو پیشوایی کرده‌اند مستحق

۱۲- در بعضی از کلیساها، اغلب کارهای کلیسا توسط گروههای مختلف زنان انجام می‌گردد (مقاله عمومی: «نقش زنان در کلیسا» را مشاهده کنید).

۱۳- هنگامی که ما به خدا قولی می‌دهیم، باید در اجرای آن بکوشیم، مبدا مورد سرزنش و حکم خدا قرار گرفته مجازات شویم (اعداد ۲:۳۰؛ تثنیه ۲۱:۲۲-۲۳؛ جامعه ۵:۴-۵؛ اعمال ۵:۱-۵).

۱۴- پانویس آیة ۳ را مشاهده کنید.

۱۵- بنا به عقیده برخی از مفسرین کلام، پولس رسول در اینجا از دو گروه از رهبران کلیسایی سخن می‌گوید. دسته اول خادمین، کسانی بودند که وظیفه رهبری و برنامه‌ریزی و جنبه‌های عملی خدمت کلیسا را به عهده داشتند و دسته دوم شامل افرادی می‌شد که

کلیسا، ایشان به کاری از قبیل، نگاهداری از اطفال و یا مهمان‌نوازی و کمک به افراد مستمند و یا تعلیم به زنان جوان‌تر انتخاب شوند، تا در عوض دریافت کمک از کلیسا باعث برکت به جماعت ایمانداران بشوند.^{۱۲}

۱۱-۱۲ بیوه‌زنانی که نامشان ثبت شده باشد باید مابقی عمر خود را وقف خدمت کلیسا و مؤمنین نمایند. به نظر می‌رسد که در آن زمان رسم بر این بوده است که به منظور دریافت کمک از کلیسا از ایشان خواسته می‌شد که متعهد شوند که شوهر نکنند و بقیه ایام خود را صرف خدمت کلیسا نمایند. پس به همین منظور بهتر است که نام بیوه‌های جوان‌تر را در دفتر مخصوص کمک‌رسانی کلیسا ثبت نکرد، زیرا که ایشان به حکم سن و سال خویش ممکن است بخواهند مجدداً ازدواج کنند. در این صورت اگر پس از وارد شدن در فهرست مربوطه تصمیم به ترک خدمت گرفتند، این پیمان‌شکنی ایشان گناه محسوب خواهد شد. پولس می‌گوید که این بیوه‌ها ملزم می‌شوند از اینکه ایمان نخست را بر طرف کرده‌اند^{۱۳}. پس به همین دلیل است که پولس به تیموتائوس نصیحت می‌کند که از بیوه‌های جوان ثبت‌نام به عمل نیاورد.

۱۳-۱۴ از این گذشته، پولس اشاره می‌کند که بیوه‌های جوان آموخته می‌شوند که بیکار باشند و وقت خود را به انجام کارهای بیهوده و مضر تلف نمایند. پولس می‌نویسد که بیوه‌زنان جوان‌تر باید ازدواج کنند و وقت خود را صرف نگاهداری از شوهر و فرزندان خود نمایند و خصم را مجال مذمت ندهند (اول قرنتیان ۷:۳۹-۴۰ را مشاهده کنید).

۱۵ به نظر می‌رسد که بعضی از بیوه‌زنانی که نامشان ثبت گردیده بود از پیروی مسیح دست کشیده، در دام گناه افتاده بودند. پولس می‌گوید که آنها به عقب شیطان برگشته‌اند. به همین جهت است که پولس به تیموتائوس تأکید می‌کند که

هشدار می‌دهد که پیش از «دست‌گذاری» (پیش از انتصاب کسی به مقام کشیشی) همه جوانب امر را بررسی کند و ببیند که آیا آن شخص شایسته آن مسئولیت هست یا نه (اعمال ۶:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). زیرا اگر ثابت شود که آن شخص، فردی گناهکار است، تیموتائوس با انتصاب او به مقام رهبری، در گناه او شریک شده است. و به خاطر گناه یکی از کشیشان، خدمت و ایمان و زندگی تیموتائوس نیز مورد سوال قرار خواهد گرفت. پس به همین دلیل است که پولس رسول به تیموتائوس هشدار می‌دهد که **دستها به زودی بر هیچ کس مگذار و در گناهان دیگران شریک مشو بلکه خود را ظاهر نگاه دار.**

۲۳ با مطالعه این آیه یاد می‌گیریم که تیموتائوس از لحاظ جسمانی جوانی ضعیف‌الجثه و بیمار بوده است. در آن ایام، یکی از داروهای متداول جهت بیماریهای گوارشی، نوشیدن اندکی شراب بود.^{۱۷}

وظیفهٔ تعلیم و موعظهٔ کلام خدا و تغذیهٔ روحانی ایمانداران را به عهده گرفته بودند. وجود رهبران مختلف و تقسیم‌بندی وظایف در کلیسا با توجه به عطایای روحانی افراد، امری لازم و منطقی است. جهت مطالعه بیشتر در این مورد، مقالهٔ عمومی: «نحوهٔ ادارهٔ کلیسا» را مشاهده کنید.

۱۶- معلوم نیست که منظور پولس از «پیش همه» چیست. آیا منظور پولس این است که آن کشیش خطاکار را باید پیش همهٔ مردم و جماعت ایمانداران توبیخ کرد و یا اینکه فقط میان کشیشان و در حضور همکاران خود. هر دو این معانی را می‌توان از متن یونانی رساله استخراج نمود.

۱۷- در اینجا یادآوری دو نکته لازم است، اول اینکه این روزها، انواع داروهای مختلف در دسترس مردم می‌باشد و شاید جهت درمان بیماری‌های جهاز هاضمه، دیگر نیازی به نوشیدن شراب موجود نباشد و نکتهٔ دوم این است که پولس به تیموتائوس می‌گوید

حرمت مضاعف می‌باشند. یعنی اینکه علاوه بر کسب حرمت و احترام و اجر الهی باید حقوق و مواجب کافی نیز دریافت نمایند.

۱۸ باید به کارکنان کلیسا حقوق پرداخت شود. به همین جهت، پولس رسول به آیه‌ای از کتاب تثنیه ۴:۲۵ استناد می‌کند (اول قرن‌تینان ۷:۹-۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید). اگر دهان بستن گاو در هنگام خرمن‌کوبی عملی غیر عادلانه محسوب می‌گردد، پس به طریق اولی باید جیره و حقوق شاغلین کلیسا را به طور کامل پرداخت نماییم. زیرا که شبانان و خادمین کلیسا در جهت تغذیهٔ روحانی ما با نان آسمانی (کلام خدا) کار می‌کنند و باید از زحمت آنها به طور شایسته قدردانی به عمل آورده شود.

پولس رسول همچنین از لوقا ۷:۱۰ نقل قول می‌کند (اول قرن‌تینان ۹:۱۴ را مشاهده کنید). هر چند رهبران حقیقی، نباید به خاطر طمع مال‌اندوزی کار کنند (اول پطرس ۲:۵)، ولی کلیسا در قبال تأمین نیازمندیهای مالی آنها و پرداخت حقوق عادلانه به کشیشان خود مسئول می‌باشد.

۱۹ پولس رسول در اینجا به یک مسئلهٔ مهم دیگر اشاره می‌کند. اگر کسی نسبت به یکی از کشیشان شکایت یا اتهامی داشته باشد، فقط در صورتی به آن شکایت و تهمت رسیدگی خواهد شد که از سوی حداقل دو یا سه شاهد ارائه شده باشد (تثنیه ۱۹:۱۵؛ متی ۱۶:۱۸؛ دوم قرن‌تینان ۱:۱۳).

۲۰ پولس رسول به تیموتائوس می‌گوید: اگر اتهام بر علیه آن کشیش حقیقت داشته باشد، آنگاه آن کشیش را **پیش همه توبیخ فرما تا دیگران بترسند**^{۱۶}. این امر باعث خواهد شد که دیگران در روابط و کارهای خود جانب احتیاط و پرهیزکاری را نگاه دارند.

۲۱-۲۲ تیموتائوس باید همهٔ کارهایش را **بدون غرض** انجام داده، هیچ کاری را **از روی طرفداری** نکند. پولس رسول به تیموتائوس

بسیاری از بردگان به مسیح ایمان آورده بودند. اینها در کلیسا از رتبه‌ای کاملاً مساوی با افراد آزاد برخوردار می‌بودند. ولی در منزل اربابشان، متحمل انواع سختی‌ها می‌شدند.

پولس رسول در اینجا به بردگان مسیحی چنین تعلیم می‌دهد که با محبت مسیحی، اربابان خود را خدمت و اطاعت کنند. حتی اگر اربابی بد و شرور باشد، بر آن برده مسیحی واجب است که او را اطاعت کرده با محبت مسیحی او را دوست بدارد. زیرا اگر برده مسیحی، از آقای خود اطاعت نکند، نافرمانی او باعث لطمه خوردن نام کلیسا و مسیحیت خواهد شد. به این دلیل است که پولس رسول بر این نکته تأکید می‌کند که **مبادا نام و تعلیم خدا بدگفته شود** (افسیسیان ۵:۶-۸؛ تیطس ۲:۹-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲ از سوی دیگر، بعضی از اربابان نیز به مسیح ایمان آورده بودند. در روابط کاری، غلامان مسیحی، از اربابان مسیحی خود حرف شنوی نداشتند و از آنها اطاعت نمی‌کردند و می‌گفتند که برادر مسیحی را نباید مانند یک ارباب اطاعت و احترام کرد. نتیجه این شده بود که غلامان مسیحی به طور شایسته برای اربابان مسیحی خود کار نمی‌کردند. ولی پولس رسول در اینجا می‌گوید که غلامان مسیحی باید اربابان مسیحی خود را دو چندان اطاعت کرده، آنها را بیشتر احترام کنند، چرا که آنها برای برادر مسیحی خود کار می‌کنند. غلام مسیحی باید برای ارباب مسیحی خود آنگونه کار کند که گویی برای خدا کار می‌کند.

۳-۵ هر کس که این تعالیم را قبول نکند **از غرور مست شده** است (آیه ۴). انسان مغرور، تعلیم‌ناپذیر است و به همین دلیل ناآگاه و جاهل می‌باشد. فرد جاهل و مغرور، فکر می‌کند که

۲۴-۲۵ این آیات را باید در ارتباط با آیه ۲۲ مطالعه و تفسیر نمود. به هنگام دست‌گذاری و تعیین افراد ناشایست به مقام رهبری، چه بسا که ناظرین کلیسا فریب ظاهر شخص بدطبعی را خورده فردی نالایق را به کشیشی دست‌گذاری کنند. گناه بعضی افراد کاملاً مشخص و هویدا می‌باشد و به راحتی قابل مشاهده و تشخیص است.

ولی بسیاری افراد علی‌رغم داشتن ظاهری صالح و پاک و مردم فریب، دارای باطنی مملو از ناپاکی و شرارت هستند. گناه و شرارت باطن این افراد، پس از مدتها به ظهور می‌رسد. و چه بسا که مسئولیت رهبری و شبانی کلیسا به بعضی از این افراد سپرده شود و پس از مدتی با گناه خود کلیسا و مؤمنین را صدمه زده، باعث بدنامی و آزار و لطمه به کلیسا و مسیحیت گردند.

به همین منوال بعضی از اعمال نیکو نیز به زودی قابل دیدن است. حال آنکه بعضی خوبیها مدتها از انظار پنهان خواهد ماند. به این دلیل است که بسیاری مواقع، کلیسا افراد صالح و لایق را به سادگی تشخیص نمی‌دهد و به نظارت و یا شبانی تعیین نمی‌کند.

و بالاخره، بسیاری از اعمال نیکو را فقط خدا می‌بیند و آنها را فقط در ملکوت خود آشکار خواهد ساخت. چه بسیارند مسیحیانی که در خلوت و سکوت خدمت می‌کنند، محبت می‌ورزند، قربانی می‌شوند و هیچ کس از رنج و خدمت آنها مطلع نمی‌گردد. ولی خدای پاداش دهنده از تمام جزئیات زندگی و خدمت و نیکوکاری آنها باخبر است و او خود پاداش نیکوی ایشان را خواهد داد.

باب ۶

تعالیم متفرقه (۱:۶-۱۰)

۱ در قرن اول میلادی، برده‌داری عملی مرسوم و بسیار رایج بود. در اثر بشارت کلیسا،

«اندکی شراب» پس این گفته پولس نباید به عنوان مجوزی جهت شراب‌خواری و مستی تلقی گردد.

قانع باشیم و به خاطر همه چیز شکرگزار بمانیم، آنگاه به معنای مطلق کلمه از مال دنیا بی‌نیاز خواهیم بود. قناعت، باعث می‌شود که از دام حرص و حسد، طمع و مال‌اندوزی آزاد شویم و فقط آن زمان است که سود عظیم دینداری همراه با قناعت را تجربه خواهیم نمود (مرقس ۴:۱۸-۱۹؛ فیلیپیان ۴:۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۷ در این جهان گذرا، کشیدن زحمت و مشقت و مرارت به خاطر مال‌اندوزی و جمع‌آوری اجناس، عملی بی‌ارزش و خالی از فایده می‌باشد. زیرا که پس از مرگ خود، همه را باید رها کنیم و دست خالی از دنیا برویم (ایوب ۱:۲۱؛ جامعه ۵:۱۵؛ لوقا ۱۲:۱۶-۲۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۸ اگر به اندازه رفع نیاز خود **خوراک و پوشاک داریم**، به آنها قانع خواهیم بود. در پی چیزهای بیشتر بودن، حرص و طمع است و گناه را به دنبال خواهد داشت. خدا به ما قول داده است که همه نیازهای ما را به ما خواهد داد (متی ۶:۳۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عدم قناعت به آنچه که خدا به ما داده است، ناشکری است و گناه محسوب می‌شود.

ولی از سوی دیگر، ما نباید به هدایای روحانی که داریم قانع بمانیم، بلکه باید دائماً از خدا بخواهیم که برکات روحانی و عطایای الهی را بیشتر و بیشتر به ما بدهد (اول قرنتیان ۱:۱۴). زیرا خداوند مشتاق است که هدایای روحانی را به طور روزافزون و با سخاوت به ما عطا نماید. پس ما نباید به وضعیت روحانی حاضر خود قناعت نماییم، بلکه باید همیشه با ولع برکات روحانی را از خدا طلب نماییم. هرچه بیشتر از روح پُر شویم، ثمرات روحانی به طرز بارزتر و چشمگیرتری در زندگی ما آشکار خواهد شد (اول قرنتیان ۷:۱۲-۱۱؛ غلاطیان ۵:۲۲-۲۳).

۹ ثروت به خودی خود چیز بدی نیست. آنچه که باعث شرارت و گناه می‌شود، محبت

خیلی می‌داند ولی در حقیقت هیچ نمی‌فهمد (اول تیموتائوس ۱:۷ را مشاهده کنید).

درخت بد میوه بد به بار خواهد آورد (متی ۷:۱۷-۱۸). به همین صورت نیز، از آموزشهای معلم‌ان دروغین چیزی جز **حسد و نزاع و کفر و ظنون شر و منازعات مردم فاسدالعقل و مرتد از حق** حاصل نخواهد شد (اول تیموتائوس ۱:۳-۴ را مشاهده کنید). اگر باورها و تعالیم ما ناپاک و دروغ باشد، زندگی و رفتارمان نیز ناپاک و نادرست خواهد بود. به همین ترتیب اگر درون کسی مملو از حسد و نزاع و کفر و ظنون شر و غیره باشد، تعلیمات و گفته‌های او نیز پر از حسد و نزاع و کفر خواهد گردید. عیسی مسیح فرمود: **لذا از میوه‌های ایشان، ایشان را خواهید شناخت** (متی ۷:۲۰).

اغلب معلمین دروغین فقط در پی این هستند که در بحث پیروز شوند و یا خود را جلال بدهند و یا اینکه به قیمت تحقیر کردن و کوچک شمردن دیگران خویششان را بزرگ سازند. آنها به دنبال تعلیم حقیقت انجیل و دفاع از پیام آن نمی‌باشند. دسته دیگر از معلمین دروغین **می‌پندارند دینداری سود است**. هدف آنها از تعلیم انجیل، کسب مال دنیا است.

باید دانست که حسد و نزاع و کفر و ظنون شر، فقط از سوی معلمین دروغین صادر نمی‌شود بلکه ممکن است این خطایا از مسیحیان نابالغ نیز سر بزنند. در صورت بروز چنین خطایا، کلیسا دچار ضعف خواهد گردید و در نتیجه ثمر نخواهد آورد.

۱۰ البته واضح است که کسی از **دینداری** ثروتمند نخواهد شد. ولی پیروی از عیسی مسیح و دینداری واقعی، اجر روحانی و ثروت معنوی را به دنبال خواهد آورد. **سود عظیمی** که از دینداری حاصل می‌گردد، هیچ ربطی به شرایط مادی ما ندارد، بلکه آن زمان که قلب ما مملو از شکرگزاری باشد، درس **قناعت** و قانع بودن را خواهیم آموخت. اگر به آنچه که داریم

بگریز و عدالت (متی ۶:۳۳) و **دینداری** (اول تیموتائوس ۷:۴-۸) و **ایمان** (عبرانیان ۱۱:۶) و **محبت و صبر و تواضع** (غلاطیان ۵:۲۲-۲۳) را **پیروی نما**. پولس رسول با استفاده از کلمه «بگریز» عمق خطر پول پرستی را نشان می‌دهد. پولس می‌گوید از این خطر و گناه، بگریز، فرار کن، نجات خویش را به خطر نینداز! (دوم تیموتائوس ۲:۲۲) شیطان همیشه مترصد است که ما را در معرض خطر و وسوسه قرار داده، ما را به دام خود بیندازد (اول پطرس ۵:۸).

همزمان با گریختن از طمع و پول پرستی، لازم است که با جد و جهد در پی به کف آوردن عطایای روحانی و خصایص و صفات معنوی و الهی باشیم. گفتن اینکه «اگر خدا خواست مرا برکت خواهد داد» کافی نیست، بلکه باید با جدیت هرچه تمام‌تر از «عدالت و ایمان و محبت و صبر و تواضع» پیروی کنیم و خدا به ما بیشتر برکت خواهد داد (متی ۷:۷-۸ و ۱۱، لوقا ۱۱:۱۳؛ فیلیپیان ۳:۱۲-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۲ پولس در ادامه می‌گوید: **جنگ نیکوی ایمان را بکن**. مسیحیان دائماً در میدان جنگ روحانی مشغول مبارزه می‌باشند (افسیسیان ۶:۱۰-۱۲؛ دوم تیموتائوس ۴:۷). در این آیه، منظور از «ایمان»، تعالیم مسیحیت و انجیل می‌باشد. ولی در عین حال، این کلمه را می‌توان به عنوان ایمان شخصی خویش نیز درک و تفسیر نمود. شیطان دائماً مترصد است که با ایجاد شک در اذهان ما، به ایمانمان خدشه وارد سازد. در مبارزه شیطان علیه ما، شک بزرگ‌ترین و مخرب‌ترین اسلحه او می‌باشد (افسیسیان ۶:۱۶).

و بدست آور آن حیات جاودانی را که برای آن دعوت شدی. زمانی که به عیسی مسیح ایمان آوریم، حیات جاودانی ما آغاز خواهد شد. ولی لازم است که آن را محکم نگاه داشته، به یک معنی آن را «بدست آوریم». شیطان دائماً

پول و مال و عطش و شهوت **دولتمند** شدن است (آیه ۱۰). هر کس که در پی کسب مال و ثروت باشد در معرض سه خطر بزرگ قرار خواهد گرفت. اول آنکه **در تجربه** خواهد افتاد. ثانیاً، در **دام** شیطان گرفتار خواهد گردید. و سومین خطر این خواهد بود که آنها در **دام انواع شهوات بی‌فهم و مضر که مردم را به تباهی و هلاکت غرق می‌سازند** گرفتار خواهند گردید (یعقوب ۱:۱۴-۱۵ را مشاهده کنید).

۱۰ زیرا که طمع ریشه همه بدیها است. اگر ریشه طمع در وجود ما رشد کند، انواع میوه‌های مضر را ببار خواهد آورد. توجه داشته باشید که پولس نمی‌گوید پول و مال بد است، بلکه می‌گوید: «طمع ریشه همه بدیها است».

کسانی که در پی مال‌اندوزی هستند از ایمان فاصله خواهند گرفت (مرقس ۱۰:۲۳-۲۵ را مشاهده کنید). زیرا ممکن نیست که هم خدا را محبت کنیم و هم پول را بندگی کنیم (متی ۶:۲۴-۲۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). از این گذشته، هر چه فرد پولدارتر شود، آتش طمع و خواهش او خاموش نخواهد شد. زیرا پول و مال هرگز خوشی و صلح و آرامش واقعی را به دنبال نخواهد آورد. برعکس، پول و ثروت زیاد، دلهره و تشویش و نگرانی و طمع و ترس از ورشکستگی را به دنبال خواهد داشت. و از این جهت است که پولس می‌گوید ثروت مرد مال‌دوست، بجای آنکه مایه برکت و آرامش او گردد، باعث لعنت او خواهد شد: **طمع ریشه همه بدیها است که بعضی چون در پی آن می‌کوشیدند، از ایمان گمراه گشته، خود را به اقسام دردها سفتند**.

حکم مخصوص پولس به تیموتائوس (۶:۱۱-۲۱)

۱۱ در اینجا پولس رسول به تیموتائوس (و همچنین به ما ایمانداران) می‌گوید: **ولی تو ای مرد خدا، از اینها (یعنی طمع و مال دوستی)**

۱۵-۱۶ خدای پدر، عیسی مسیح را در زمان معین به ظهور خواهد آورد. هیچ کس جز خدای پدر از آن ساعت و روز آگاهی ندارد (مرقس ۱۳:۳۲).

در اینجا، پولس تعلیمات خود را رها کرده، به حمد و ستایش و سپاسگزاری از خدا می پردازد. خدای پولس، بُت و یا خدای صامت و کور نمی باشد بلکه **پادشاه پادشاهان و رب الارباب** است (مکاشفه ۱۷:۱۴؛ ۱۹:۱۶). همین نام و لقب نیز به عیسی مسیح داده شده است، زیرا که او با پدر یکی است (یوحنا ۱۰:۳۰).

خدا **لا یموت** است. او ابتدایی ندارد و او را انتهای نیست. خدا آنقدر بزرگ و پرشکوه و مقدس و پاک است که ما حتی قدرت نزدیک شدن به نور او را نداریم (خروج ۳۳:۱۸-۲۳). و **احدی از انسان او را ندیده و نمی تواند دید** (آیه ۱۶). **خدا را هرگز کسی ندیده است؛ بسریگانه ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد** (یوحنا ۱:۱۸)، **او را تا ابد الابد اکرام و قدرت باد آمین.**

خدایی که شما می پرستید چقدر عظیم است؟ اگر به خدایی کوچک ایمان داشته باشیم، ایمانمان نیز کوچک خواهد ماند. اگر به خدایی ضعیف ایمان داشته باشیم، ایمانمان نیز ضعیف خواهد ماند. ولی خدای ما کوچک و ضعیف نیست. او پادشاه پادشاهان و خدای خدایان و رب الارباب است. او خدایی است که **همه را زندگی می بخشد** (آیه ۱۳). نام او جلال باد! **باری پادشاه سرمدی و باقی و نادیده را، خدای حکیم و حید را اکرام و جلال تا ابد الابد باد. آمین** (اول تیموتائوس ۱:۱۷).

۱۷ در آیات ۹-۱۰ پولس در مورد افرادی که طالب ثروتمند شدن می باشد، تذکراتی ارائه داد. در این آیات، پولس رسول با مسیحیانی سخن می گوید که ثروتمند می باشند. او به ایشان تذکر می دهد که **بلندپروازی نکنند** و به

می کوشد که ما را از نعمت حیات ابدی محروم نماید، ولی اگر ایمان خود را حفظ کنیم، شیطان پیروز نخواهد گردید (یوحنا ۱۰:۲۸-۲۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

تیموتائوس از سوی خداوند برای دریافت حیات جاودانی دعوت شده بود. وی زمانی حیات جاودانی را دریافت نموده بود که به نام مسیح **اعتراف نیکو کرده بود و در حضور گواهان بسیار** به نام پدر و پسر و روح القدس تعمید گرفته بود.

۱۳-۱۴ پولس رسول تیموتائوس را وصیت و نصیحت می کند که **تعالیم او را بی داغ و ملامت حفظ کند** (آیه ۱۴). منظور پولس از وصیت، همان احکام و تعالیم این رساله می باشد. پولس رسول به طور مخصوص صحبت آخر خود مبنی بر گریختن از طمع و بدی و تلاش در پی کسب تقدس و عدالت و حفظ کردن ایمان و اعتراف نیکو و حیات جاویدان، را به یاد تیموتائوس آورده، او را در حفظ آن تعالیم تشویق می نماید.

پولس رسول، این وصیت و حکم را در **حضور آن خدایی که همه را زندگی می بخشد و مسیح عیسی**، به شاگرد محبوبش تیموتائوس ابراز می دارد (آیه ۱۳). خداوند همیشه شاهد تمامی اعمال و افکار ما می باشد. عیسی در برابر پنطیوس پیلطس اعتراف نیکو نمود و به خاطر آن اعتراف متحمل رنج صلیب شد (یوحنا ۱۸:۳۷). باشد که تیموتائوس نیز از ارباب و آفایش عیسی مسیح پیروی کند و به نمونه مسیح اقتدا کرده، حاضر به تحمل هرگونه رنجی برای ایمانش باشد.

تیموتائوس نه تنها موظف است آن نصایح و تعالیم را **بی داغ و ملامت حفظ کند**، بلکه باید به شکلی کامل و پاک زندگی کند تا اینکه هیچ کس در زندگی او داغ و ملامتی مشاهده ننماید (اول تسالونیکیان ۳:۱۳؛ ۵:۲۳ را مشاهده کنید).

حفظ کرده، انتشار دهد. او باید مواظب باشد که مبدا آن تعالیم دستخوش تغییر و دگرگونی گردد و تعالیم بیگانه به کلیسا رخنه کند. باید مراقب باشد که هرگونه تعالیم غلط و انحرافی را شناسایی کرده، **بعضی را امر کند که تعلیمی دیگر ندهند** (اول تیموتائوس ۱:۳؛ ۴:۷؛ دوم تیموتائوس ۲:۱۶-۱۸ را مشاهده کنید).

قدرت مالی خود تکیه نمایند. زیرا که هرچه دارند، از سوی خدا به ایشان عطا گردیده شده است. پس لازم است که **به دولت ناپایدار امید** نداشته باشند و در عوض به خداوند مهربان تکیه نمایند (متی ۱۹:۶-۲۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پول و ثروت، به خودی خود گناه نیست. زیرا که **خدای زنده همه چیز را دولت‌مندان را برای تمتع به ما عطا می‌کند**. پس ما هدایای او را با شکرگزاری دریافت می‌کنیم. ولی اگر به عوض خدای عطا کننده ثروت، خود ثروت را مورد پرستش قرار داده پول را تکیه‌گاه خود بسازیم، گنجینه‌ای را که در آسمان بر ایمان ذخیره شده است از کف خواهیم داد (مرقس ۱۰:۲۱-۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۸-۱۹ باشد که ما در نیکوکاری و **اعمال صالحه دولت‌مندان و سخی و گشاده‌دست** باشیم. زیرا که ثروت‌های این جهان نابود خواهند گردید ولی هر عمل نیکویی که برای خدا انجام شده باشد، باقی خواهد ماند. با انجام دادن اعمال نیکو، یک شخص ایماندار، گنجینه‌های آسمانی را برای خود ذخیره خواهد نمود^{۱۸}. پس باشد که مسیحیان دولت‌مندان، سخاوتمند بوده و با گشاده‌دستی در راه خدا انفاق نمایند (آیه ۱۸). اگر افراد دولت‌مندان به این نصیحت پولس توجه کنند، زندگی واقعی یعنی حیات جاودانی در ملکوت خدا را دریافت خواهند نمود.

اینک باید از خود بپرسیم که منظور پولس از **دولتمندان این جهان** چه افرادی می‌باشد؟ منظور او هرکسی است که بیش از حد نیاز خود، دارد. بر طبق معیار و ارزشهای کتاب مقدس، اگر بیش از حد نیاز خود داشته باشیم، ثروتمند می‌باشیم.

۲۰-۲۱ تیموتائوس باید آنچه را به او سپرده شده بود، با کمال احتیاط حفظ نماید. یعنی آن تعالیم مسیح و مسیحیت را که توسط رسولان به او منتقل شده بود با کمال جدیت

۱۸- لازم به تذکر است که ما به خاطر اعمال نیکوی خود نیست که نجات می‌یابیم. نجات فقط به خاطر فیض خداوند است و آن را تنها به وسیله ایمان دریافت خواهیم نمود (افسیسیان ۲:۸-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی اگر برای رضای خدا و در راه خدا کار نیکویی انجام دهیم، خدا به آن اعمال نیکو برکت و پاداش خاصی خواهد داد (متی ۱۶:۲۷).